

який виокремлює три основних стадії розвитку форм бухгалтерського обліку: уявну (віртуальну), книжкову та комп'ютерну. Але, на нашу думку, при цьому слід розглядати розвиток форм обліку, як і суспільства в цілому, з урахуванням циклічних змін та класичної теорії розвитку (за спіраллю). Такий підхід обґрунтовує перехід до комп'ютерної форми обліку як до нової, більш прогресивної, що більш наближена до уявної (віртуальної), ніж книжкової. Аналогічно до уявної (віртуальної) форми обліку її комп'ютерна «модифікація» передбачає єдину інформаційну базу, що зумовлює проблему узгодженості термінології в різних наукових сегментах єдиного інформаційного простору. При використанні уявної (віртуальної) форми обліку загальний розвиток суспільства не передбачав диференціацію галузей знань, тобто і розбіжностей в термінології (наукової термінології взагалі не існувало). На сучасному етапі розвитку суспільства відбувається інтеграція різних галузей знань на базі первинної інформації. Цей процес має певну суперечливість і проблематичність, що обумовлено необхідністю реалізації притаманних функцій і задач кожною галуззю.

Економічні науки характеризуються значною неоднозначністю в термінології, невиправдано використовується паралельна термінологія в різних сегментах економічних наук щодо тих самих об'єктів і явищ. Так, кооперація праці і поглиблення функцій бухгалтерського обліку призвели навіть до різної термінології відповідно до різних цілей застосування суто в бухгалтерському обліку.

В сучасних умовах, коли виникає необхідність створення єдиної інформаційної бази, перед суспільством постає задача узгодження термінології, як об'єктивної передумови формування єдиного інформаційного простору.

*Силантьєв С.О., к. т. н*

## **ІННОВАЦІЇ ТА РОЗВИТОК ФІНАНСОВИХ РИНКІВ — ШЛЯХ ЗРОСТАННЯ ЕКОНОМІКИ УКРАЇНИ**

Всі розвинуті країни світу, у тому числі країни ЄС, ідуть шляхом інноваційного розвитку своїх економічних систем. Держави сприяють впровадженню сучасних досягнень науки і техніки (інноваційних розробок) у виробництво.

В Україні, з моменту набуття незалежності, Президентом і численними Урядами неодноразово наголошувалось на тому, що головним фактором стійкого зростання держави можуть бути тільки науково-технічні інновації. Розвиток інноваційної моделі структурної перебудови економіки визначено основним принципом державної політики.

На всіх рівнях державної влади через засоби масової інформації лунали заклики до інноваційної перебудови економіки та запевнення у тому, що Україна вже давно прямує цим шляхом.

Насправді, так званий шлях «інноваційного розвитку», запроваджений в Україні, сильно відрізняється від визначеного у проголошуваних лозунгах та запровадженого в інших країнах.

Протягом останніх п'яти років формування та реалізація інноваційної політики в Україні продовжує здійснюватися безсистемно та непослідовно. Чинна законодавча і нормативно-правова база з питань формування та реалізації інноваційної політики не забезпечує комплексності та узгодженості дій органів державної влади щодо управління інноваційною діяльністю.

Впродовж останніх 15 років кількість винахідників та раціоналізаторів в Україні скоротилася більш ніж у 20 разів, науковий потенціал знизився більш ніж удвічі. На підприємствах, в установах, організаціях не проводяться передбачені державними стандартами патентні дослідження, не вивчаються суспільні та державні потреби цієї продукції, суспільний попит на товари і послуги.

Держава, ліквідувавши надання податкових та митних пільг суб'єктам господарювання, які виконують інноваційні проекти, не запровадила жодних інших стимулів. Внаслідок цього склалась ситуація, коли економічна заінтересованість у здійсненні інноваційної діяльності відсутня взагалі. Це призводить до втрати довіри інвесторів через нестабільність українського законодавства та створює передумови відтоку інвестиційних ресурсів з інноваційної сфери України, зниження участі зарубіжних і вітчизняних інвесторів у фінансуванні ризикованих інноваційних проєктів.

Не створено чіткої і прозорої системи управління державними коштами на інноваційну діяльність. Кошти державного бюджету розпорешуються між 44 головними розпорядниками коштів.

У державному бюджеті кошти на фінансову підтримку інноваційної діяльності в Україні у 2000—2003 та у 2005 роках взагалі не передбачалися. Недостатнє фінансування наукової сфери унеможливорює одержання важливих наукових результатів та пе-

решкоджає розвитку України, її ствердженню як передової розвинutoї держави.

Підсумком «активного» інноваційного розвитку є сповзання української економіки в бік низькотехнологічних, енергетично витратних, екологічно згубних виробництв та перетворення України у сировинний додаток своїх європейських сусідів.

Україна на 2006 рік, маючи недорозвинутий фінансовий сектор, продовжує підтверджувати можливості для економічного зростання і зменшення бідності. Однак, минулий рік характеризується найнижчими за останні шість років темпами економічного зростання. Проблема недорозвинутого фінансового сектору є однією з основних рис щодо обмеження економічного інноваційного зростання. Постійні реформи фінансового сектору вимагають не тільки започаткування процесу реформування, а й отримання ефективних результатів тощо. Існують три ключові напрями розвитку фінансового сектору:

- створення системи законодавчих та регуляторних актів для посилення захисту прав власності та акціонерів, забезпечення виконання фінансових функцій інструментами фінансового ринку;

- розширення можливостей фінансових посередників щодо проведення інвестицій та отримання прибутку згідно проведених інвестицій;

- інституціональні реформи, щодо попередження та відшкодування моральної шкоди у випадку обмеження необхідної інформації. Недопущення обмеження інвестиційної та загальної інформації.

Українське відставання відносно групи посткомуністичних країн пов'язане з відставанням по усім 3-м напрямам. Ці недоліки розвитку фінансового сектору є критичними з точки зору економічного інноваційного зростання в Україні.

Необхідно продовжувати зусилля у підтримання фінансових посередників із забезпеченням розширення їх доступу до капіталу. На основі поточної діяльності фінансового сектору, в співробітництві з іншими організаціями розгорнути серію ініціативних дій для розвитку небанківського фінансового сектору.

Основними компонентами цих зусиль можуть включати до себе використання можливостей недержавних організацій України, наприклад Федерації професійних бухгалтерів та аудиторів України щодо продовження посилення законодавчої та регуляторної систем для фінансового сектору (з точки зору впровадження в життя стандартів міжнародної фінансової звітності).